

Bóng Người Áo Tím

- Đông Huyền -

Chuyện tình đó đã qua đi hơn một năm rồi nhưng Đông vẫn chưa thể nguôi ngoai được. Mỗi lần nhìn thấy cô gái nào mặc áo sơ-mi màu hồng nhạt thì Đông lại nhớ Huyền, và mỗi lần như vậy tim Đông ngừng đập, se-thật. Nhưng chẳng có ai trong số những người con gái đó là Huyền cả. Đa số các cô gái thường thích màu hồng, Đông nhận ra được điều này một năm sau khi mất Huyền.

- nhà, Bà Năm thường ngưng công việc đang làm và chăm chú nhìn Đông.

- Nè Đông, làm gì như mất hồn vậy con! - Bà la lên.

- Con đâu có sao mẹ! -

Đông giật mình trả lời mẹ. Nhìn bề ngoài không ai có thể đoán được Đông ra sao

cả. Người ta nói thời gian chữa lành mọi vết thương, chính Đông cũng thăm như như vậy. Nhưng kỳ thật, hình như thời gian cũng bị biến đổi, bởi vì một năm đối với Đông kéo dài như hàng thế kỷ. Máy người bạn thấy Đông buồn bã quá đã khuyên nhủ:

- Anh buồn làm gì, người đi rồi, buồn cũng không níu kéo lại được!

Họ thật sự không biết rằng tim Đông vẫn còn thôn thức gọi tên Huyền. Đông còn yêu Huyền lắm. Có bao nhiêu chân tình, Đông đã gom hết trao cho người con gái đó. Mà tức thời, bảo phải quên Huyền đi, Đông không thể nào làm điều này ngay được. Càng cố quên Đông càng nhớ quay quắt, nỗi nhớ dần vật triền miên như thuốc phiện hành hạ người nghiện.

Sát vách nhà Đông có một cô gái mới có bạn trai. Mỗi lần anh bạn trai này ghé nhà thăm cô ta, anh đều bấm chuông theo nhịp điệu cho cô chạy ra mừng đón. Và mỗi lần như vậy Đông lại thấy lòng nhói buốt nhớ thương ban đầu.

- Áy, sao anh mở công gấp vậy, xem chút nữa đụng tôi ...-

- Xin lỗi, tránh, tránh, cho tôi vào mau?

- Ồ hay... nhà của tôi, anh muốn tìm ai?

- Không, không tìm ai cả...

Um... um... nó rượt cắn tôi...

- Mà cái gì vậy...

- Đó... ..

- Ồ! hí, hí ! Cái anh này nhát thế, đó là con Cún của tôi, nó hiền lắm chưa cắn ai bao giờ.

- Áy, hồi nãy nó nghe răng rượt tôi chạy vào đây. Chó đâu mà to thế! trông dữ dằn...

Đông cứ hay sàu tư ngòì nhớ từng kỷ niệm nhỏ.

Căn bệnh si-tinh của anh lâu ngày đã trở thành trầm kha. Vừa rồi bên cạnh nhà có tiếng đôi tình nhân chào hỏi nhau, mà nghe loáng thoáng Đông lại hồi tưởng tới cuộc đối thoại đầu tiên của anh với Huyền. Ngày đó Đông bị chó rượt chạy vô công nhà Huyền, và sau cuộc đối thoại đó hai người đã quen nhau.

- Đông! Đông à! sao cứ thù người hoài vậy?
Mẹ Đông vừa hỏi vừa vỗ vai thẳng con cho nó hoàn hồn. Lại một cơn mê tình ái, bà mẹ ái ngại cho đứa con duy nhất của mình. Thấy nó buồn, bà cũng thương xót, tội nghiệp. Bà thâm nghĩ đến mức độ này mình cần phải ra tay giúp đỡ con. Sau một hồi suy nghĩ, bà tìm cách hỏi chuyện Đông.
- Đông chờ mẹ đi chợ, mẹ muốn nói chuyện với con.
- Dạ...

Đông lững thững đi lấy chìa khóa rồi ra xe nô máy chờ mẹ. Bà Năm cầm ví bước vội lên xe. Khi xe chạy được một đoạn thì bà bắt đầu nói:

- Đông! sao con cứ buồn hoài, chẳng lẽ con còn chưa...
- Mẹ, con không muốn nói đến chuyện đó nữa! - Đoán biết mẹ sẽ nhắc chuyện cũ Đông vội ngắt lời mẹ.
- Nhưng cả năm rồi con cứ u-sầu, mẹ thấy khổ sở lắm. Mẹ lo việc học của con bị sa sút. Tương lai con còn dài, có nhiều thứ phải lo tới, đâu phải chỉ có tình cảm không

đâu. Chuyện duyên nợ mà, biết đâu mình sẽ gặp...
- Con xin mẹ, mẹ không hiểu đâu.
Đông giọng buồn hiu ngắt lời bà Năm. Nghe hai chữ "duyên nợ", lòng Đông như bị thắt chặt. Duyên nợ đã tạo cơ hội cho Đông gặp gỡ Huyền, sao rồi lại để Đông mất Huyền. Bà Năm thật không thể nào hiểu được lòng Đông. Chồng bà bỏ đi biệt biệt khi Đông còn nhỏ. Còn bà bận buôn bán suốt ngày, để Đông ở nhà một mình với ngoại. Từ bé thơ tới trưởng thành, đời Đông thiếu vắng tình cảm. Mà trong cuộc sống, ai cũng cần tình cảm. Huyền là nguồn tình cảm Đông tìm được sau bao ngày chờ mong khao khát. Bây giờ mất Huyền rồi, Đông thấy đời chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Mà sao

không ai hiểu được lòng Đông cả. Bất chợt Đông lại buông một tiếng thở dài. Nhưng bà Năm không bỏ cuộc, là người từng trải về mặt tình cảm, bà biết chuyện gì rồi cũng qua với thời gian. Cứ chịu đựng là xong, như bà từng chịu đựng sự ra đi của chồng.

Đông còn trẻ quá chưa có đủ kiên nhẫn. Bà cần cố gắng thuyết phục cho Đông vươn lên và tiếp tục cuộc sống. Bà nói một hơi dài, mặt cho giọt lệ lăn trên gò má:

- Có thể mẹ không hiểu con, nhưng sống từng tuổi này mẹ hiểu được cuộc đời. Con phải cố gắng quên đi. Vết cắt nào lúc đầu cũng đau buốt, nhưng khi cảm được máu, thì sự đau nhức sẽ giảm bớt. Điều trước nhất mà ta phải chịu làm là băng bó và

xúc thuốc. Vết thương lòng cũng vậy, con phải chịu mở lòng ra để chữa trị, chớ nên khép kín và gục chết trong đau khổ. Con phải nghe mẹ nói, và tỏ bày mọi u-uẩn trong lòng cho mẹ nghe. Nếu mẹ không hiểu thì con nói cho mẹ hiểu, biết đâu mẹ có cách giúp con giải quyết. Đông chột nghe mẹ nói có lý. Thật ra trong thâm tâm Đông biết rằng mọi người khuyên đúng. Đông phải vươn lên và cố gắng không làm người yếu đuối ủy-mị. Nhưng tình cảm này nặng quá, đã trì kéo, làm con tim nặng hơn khối óc, khiến Đông u-mê chưa thoát ra khỏi khổ đau tình ái. Bây giờ thấy mẹ khóc, tình thương mẹ chột khởi dậy, Đông thật không muốn mẹ buồn. Thôi đành vậy, Đông thầm nghĩ, mình cứ nói ra biết đâu lòng sẽ vui đau khổ:

- Mẹ à, con muốn quên lắm, nhưng mọi thứ quanh đây quen thuộc quá, cái gì cũng gọi cho con nhớ đến dĩ vãng. Con có mặc cảm là người thất bại. Con đã hết lòng cố gắng hàn gắn mọi đổ vỡ với người ta. Mà người ta vẫn thản nhiên ra đi. Con thật không còn tin tưởng vào chính mình...

Nói tới đó Đông nghẹn lời không nói được nữa, mặc cảm mất mát đau thương lại nổi lên trong lòng. Đông trút hết tâm sự cho mẹ nghe, tưởng rằng lòng sẽ được nhẹ nhàng như vừa quăng bỏ một

tảng đá, không ngờ một tảng đá khác lại lăn tới.

Bà Năm nhìn con tội nghiệp, không ngờ thằng con vừa mới lớn đã lụy vì tình như vậy. Bà muốn trách mắng nó, nhưng ngẫm nghĩ sao lại thôi. Im lặng một chút, bà vỗ vai Đông, đầu bà chột lóc lên một cách giải quyết:

- À thì ra là vậy, hay là bây giờ con không ở đây nữa? Đông trở mắt nhìn mẹ, thắc mắc hỏi:

- Nếu không ở đây thì đi đâu, con không biết đi đâu nữa, với lại con còn học năm cuối...

- - đâu mà chẳng học được. Con nhớ gia đình cậu Ba không. Chỗ cậu Ba ở cũng có trường đại học tốt. - đó, khung cảnh khác, thời gian sẽ giúp cho quên chuyện cũ dễ dàng hơn. Con sang đó còn có thằng em họ làm bạn đỡ buồn.

Đông trầm ngâm không nói gì nữa. Mẹ anh nói đúng, có rời chốn này thì may ra anh sẽ quên được Huyền và dĩ vãng. Tự nhiên Đông muốn mọc cánh bay ra khỏi chỗ này ngay lập tức.

Thế rồi Đông vội vã ra đi. Anh đi âm thầm lặng lẽ không để lại một lời từ giả cho bạn bè, người quen. Chỉ có bà Năm tiễn đưa anh và hành lý ra bến xe. Hai mẹ con không nói gì cả lúc ngồi chờ chuyến xe. Khi xe lăn bánh bà Năm chỉ rung rung lệ nói với theo:

- Cố ráng học nghe con...

* * *

Tháng chín trời chuyển sang thu, trên trời có những đám mây bay lững lờ, lâu lâu xuất hiện đàn vịt trời, le-le bay hồi hả về phương nam. Chiếc xe buýt tốc hành đã rời bến khoảng hơn nửa tiếng. Đông ngồi yên vị trên chiếc ghế cạnh cửa sổ. Hồi nãy tới giờ anh dõi mắt trông theo một đàn vịt cho đến khi chúng bay mất dạng. Hết nhìn vịt Đông lại nhìn khung cảnh hai bên đường. Đây đó dọc hai bên đường có những cụm cây phong bắt đầu điểm những lá vàng, đỏ. Một làn gió thoảng, cành rung rung, lá bay bay.

- Ô, lá phong rơi nhiều quá, đẹp quá, lượm giùm em một chiếc đi.

-Lượm làm gì, cứ để cho lá rụng về cội.

-Thì anh lượm giùm một chiếc đi. Lá phong có ý nghĩa hay lắm, anh lượm một chiếc rồi em giải thích cho anh nghe.

Thằng con trai lon-ton đi lượm một chiếc lá thật đẹp về đưa cho người con gái:

- Chiếc lá này đỏ rực, to và đẹp nhất, còn nguyên vẹn, gió thổi bay tí anh rụng theo

muốn hụt hơi. Bây giờ em nói cho anh nghe ý nghĩa của nó đi, nói cho hay kéo uống công anh lượm lá.

- Xì, dễ ghét!

Và rồi vừa ép lá vô tập người con gái vừa giải thích:

-Anh biết cây "phong" là cây gì không? Đó là cây của "gió", vì là cây của gió nên từ khi nở mầm lá đã yêu thương gió. Mỗi khi có gió thổi tàng cây, lá reo vui xào xạt. Lá muốn theo gió làm bạn. Nhưng gió chỉ đùa và nói rằng lá còn nhỏ lắm hãy ở lại với cây. Khi nào lá trưởng thành và đổi màu ba lần thì gió sẽ cho làm bạn đi khắp đó đây. Nghe nói vậy lá kiên nhẫn chờ đợi suốt mùa xuân và mùa hè. Sự chờ đợi mong nhớ làm lá biến từ xanh, sang vàng, cam rồi đỏ. Màu đỏ có nghĩa là màu yêu thương đậm thắm của trái tim. Đến lúc đó gió theo mùa thu trở về và làm bạn với lá phong. Anh biết không, mỗi chiếc lá phong rời cành tượng trưng cho một lời trông đợi đã được trọn vẹn. Vì thế em mới bảo anh lượm một chiếc lá cũng để mong mình được trọn vẹn... Hình ảnh Huyền và chiếc lá phong chợt hiện ra trong đầu Đông. Anh đau khổ vội xua tan đi hình ảnh ấy, và miên man nghĩ đến những dự tính của ngày mai. Chiếc xe buýt vẫn chạy vùn vụt về hướng bắc. Từng tấm bảng ghi tên đường và giới hạn tốc độ hiện ra, mới đầu thật nhỏ, to lớn dần, rồi vút một cái lù

lại sau lưng nhạt nhoà. Đông thôi không nhìn phong cảnh hai bên đường nữa. Nhà cậu Ba còn xa lắm, Đông tìm một điểm tựa ở thành ghé để dựa đầu rồi nhắm nghiền đôi mắt lại. Hãy dứt bỏ kỷ niệm dĩ vãng, hãy để phiền muộn lại chốn cũ, Đông làm thầm nói mãi như vậy với chính mình ...

Xe đang chạy chợt giảm tốc độ. Hành khách cũng ồn ào trở lại. Đông giật mình thức tỉnh. Xe chạy từ sáng đến chiều, đường xa mệt mỏi anh ngủ gục hồi nào không hay. Xe chạy từ từ chậm chậm. Đông đưa mắt nhìn ra cửa sổ, thì ra xe đang vào trạm. Trên bên đợi một số người đứng ló nhỏ chờ đón thân nhân. Tất cả hành khách lục-tục gom góp hành lý chuẩn bị xuống xe.

Đông lấy va-li của mình rồi cũng theo sau mọi người. Bước ra khỏi xe Đông hít thở một hơi không khí trong lành. Thành phố của tỉnh nhỏ có khác, không ồn ào xô bồ như ở thành phố Đông đã ở.

- Anh Đông, anh Đông!

Đang định thần tìm hướng đi Đông chợt nghe tiếng ai gọi mình.

- - đây nè, Tèo nè.

-Tèo đó hả, bây giờ khác quá nhận không ra.

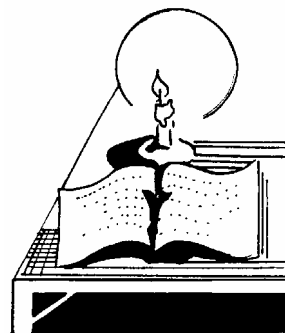
-Anh cũng vậy, nhưng mà em gọi đại tên anh lúc mọi người xuống xe. Cũng may anh quay đầu ngo ngác, em biết liền là anh...

- Thăng khi! vẫn còn lém lỉnh, dạo này ra sao, cậu mợ đâu?

- Dạ ba mẹ bận chút việc bảo em ra đón anh. Em đậu xe đằng kia, mình đi ra đó đi, em xách bóp hành lý cho.

Tèo xách giùm Đông một túi xách nhỏ rồi rẽ hướng ra chỗ đậu xe. Thăng em họ nhỏ hơn Đông ba, bốn tuổi, vừa đi vừa huyền thuyên hỏi thăm. Bộ dạng và cách ăn mặc của nó xuề xoà. Nó bận cái quần jean đen rộng thùng thình, áo sơ mi trắng bỏ ngoài quần, đầu húi thật ngắn như lính. Thời gian qua thật mau, Đông nhớ ngày nào thăng Tèo còn nhỏ xíu. Ngày đó cậu mợ Ba dẫn Tèo mới năm tuổi, ghé nhà thăm bà Năm. Gặp Đông thăng Tèo quần quít đòi dẫn đi chơi. Vậy đó không ngờ bây giờ Tèo đã là sinh viên đại học năm thứ nhất. Thấm thoát hai đứa đã trưởng thành, mỗi người phát triển mỗi tính. Đông thâm trầm ít nói bao nhiêu thì Tèo vô tư ồn ào náo nhiệt bấy nhiêu.

- Anh Đông, nghe nói anh có chuyện buồn nên mới lên đây ở phải không?

- Hừm, ai nói với Tèo vậy, tôi chỉ lên đây học cho yên tĩnh chứ không có gì cả. Không muốn thằng Tèo bàn tiếp chuyện nên Đông trả lời với vẻ hơi lạnh lùng. Thằng Tèo không để ý, vẫn tíu-tít: - - đây anh khỏi lo, muốn học hay chơi gì cũng được, lúc nào cũng vui. Em có nhiều bạn lắm, cả trai lẫn gái. Bữa nào em giới thiệu cho anh, đừng sợ buồn. À quên, em đã dọn sẵn cho anh căn phòng kế cạnh phòng em. Nếu cần gì cứ gõ vách em sang ngay.

Đông chỉ ừ hừ một chút rồi im lặng, đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh nơi đây. Xe Tèo chạy bon-bon ra khỏi thành phố. Cảnh vật ngoại ô có nét buồn thâm trầm. Những đồi cỏ xanh, có mây che bóng nắng, chỗ sáng chỗ tối, chạy hút mắt về phía trời xa. Xen kẽ đồi cỏ là rừng cây thông, liễu và khuynh diệp cao vút, u-tịch. Đây đó cạnh các rừng cây là những xóm nhà mái ngói đỏ. Có những cái nhà lầu thật to, nằm im lìm trên sườn đồi. Nhìn phong cảnh Đông chạnh lòng, ở đây vắng vẻ quá, liệu mình có chống chọi nổi cô đơn không, hay là mình lại nhớ Huyền hơn. Ôi! Huyền, lại Huyền nữa. Tại sao mình lại chạy trốn quá khứ, tại sao lại chạy trốn bóng Huyền, lòng Đông chợt thoáng lên một chút ân hận.

- Trường mình học ở đây nè anh Đông, đẹp không?

Đang đắm chìm trong dòng tư tưởng, Đông chợt nghe tiếng thằng Tèo nói. Xe bắt đầu đổ dốc. Đông nhìn theo hướng tay Tèo chỉ thì thấy phía dưới chân đồi có mấy dãy nhà xây nằm trên một khuôn viên rộng lớn có nhiều cây cối. Cạnh khuôn viên đại học có một hồ nước rộng mênh mông. Bên kia hồ nước lại là một công viên lớn cũng trồng cây um tùm. Tèo rời con đường chính và rẽ xe vào khu trường đại học.

Như để quảng cáo cho trường Tèo cho xe chạy ngang khuôn viên đại học và không ngớt lời giới thiệu:

- Anh Đông kia là phân khoa kỹ thuật, đó là thư viện, đó là...

Trường có vẻ im lìm, cô kính. Nếu Tèo không nói Đông có thể hiểu lầm đó là một tu viện. Ra khỏi khuôn viên đại học, xe chạy băng qua cái cầu bắc ngang hồ nước. Qua hết cầu xe chạy trên con đường nhựa chạy song song với một công viên khá rộng. Nhìn vào công viên Đông thấy có con đường trải đá trắng uốn lượn ngoằn-ngoè quanh những bồn hoa và sân cỏ. Trên sân cỏ người ta trồng rất nhiều cụm thông và liễu rũ xanh mướt. Lác đác trên sân cỏ còn có những tượng đá trắng phủ rêu rành rất phong trần. Đặc biệt tại một chỗ ven hồ nước người ta có xây một cái nhà mát bằng đá và một cây cầu gỗ từ nhà đá bắc ra hồ.

Phong cảnh đẹp quá, trong tương lai ngoài giờ học Đông sẽ đến đây dạo mát hay tìm

chỗ học bài. Từ khi xa Huyền, Đông có thói quen đi dạo một mình nơi vắng vẻ. Đây thật là một nơi lý tưởng cho Đông quên thời gian. Nghĩ tới đó Đông định bảo Tèo chạy chậm lại để xem kỹ công viên, nhưng không hiểu sao Tèo lại nhấn ga chạy nhanh ra khỏi chỗ đó. Chạy ra khỏi công viên tới một khu đất có bức tường vây quanh thì nó càng lái xe nhanh hơn nữa. Ra hết khu vực đó Tèo lái xe trở lại con đường lớn. Thằng Tèo lái xe, miệng im-lìm không thốt một lời. Đông định hỏi Tèo sau bức tường là gì nhưng thấy Tèo im lặng quá nên thôi.

Trên suốt quãng đường còn lại về nhà hai đứa không nói gì nữa. Về đến nhà Đông chào hỏi và nói chuyện với cậu mợ Ba tới khuya mới về phòng ngủ. Một mình trong gian phòng mới Đông chợt thấy buồn tha thiết. Thời gian và không gian đã thay đổi, liệu việc thay đổi chỗ ở có làm cho vết thương lòng chóng lành hay không.

Đông lại nhớ Huyền quá đỗi. Huyền ơi, Huyền đang ở chốn nào, Đông chấp chờ thiếp đi trong giấc ngủ muộn màng.

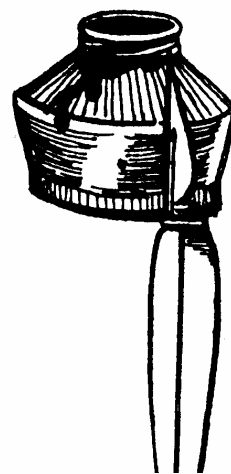
Lớp học cuối ngày vừa xong, đợi giáo sư cho bài tập về nhà làm rồi Đông mới gom sách vở bước ra khỏi lớp. Trời chiều tối, Đông chưa muốn về vội. Hôm nay anh muốn đi dạo một vòng quanh ngôi trường lạ cho lòng thanh thản đỡ nhớ nhà. Từ phân khoa Kỹ thuật, anh đi vòng thư viện ra phía sau trường. Trên lối đi anh thấy vẫn còn nhiều sinh viên đang đi, dáng của họ vội vã. Có lẽ họ vừa mới ra lớp. Không để ý đến họ, Đông rẽ sang phải đi vào một lối đi nhỏ. Đi quanh co thật lâu Đông thấy một cái cổng hoa giấy. Qua khỏi cổng Đông chợt nghe một luồng gió mát lạnh thổi tấp vào mặt. Đông rùng mình đứng lại nhìn ra phía trước, thì ra anh đã ra tới cái cầu bắc ngang hồ nước. Đang định quay trở lại về trường Đông chợt thấy có người đứng phía trước mặt. Một người con gái dáng gầy, đứng quay lưng về phía Đông. Cô mặc chiếc áo đầm tím xinh xắn, tóc cô bay trong gió chiều nắng nhạt. Đông bỗng giật mình kinh ngạc, người con gái đó chính là Huyền, phải Huyền không? Nhìn từ phía sau lưng cô gái giống Huyền quá đỗi, Đông định lên tiếng gọi thì người con gái đột nhiên

bước đi. Cô đi thật mau lên chiếc cầu băng qua hồ nước. Đông vội bước theo cô, nhưng anh càng bước nhanh thì cô càng đi nhanh. Anh đi chậm, cô đi chậm. Đông muốn thấy mặt người con gái để xem phải là Huyền không, nhưng anh không thể nào bắt kịp người con gái áo tím. Đông đã ra giữa cầu, gió hai bên cầu thổi lồng lộng, lạnh buốt giá. Gió thổi rất mạnh làm Đông chao đảo, chơi vơi. Bóng người con gái mất hút vào công viên. Đông hốt hoảng vẫy tay gọi lớn:

- Huyền! Huyền đứng lại! chờ Đông, chờ Đông với!...
- Anh Đông! anh Đông! Làm gì mà quơ tay chân dữ vậy!... Có tiếng người lay gọi, Đông choàng tỉnh, mồ hôi lạnh toát đầy trán. Thì ra Tèo ở phòng bên nghe tiếng ú ớ của Đông đã chạy sang.
- Đêm đầu ngủ không quen hả anh, sao anh không đắp mền- Tèo hỏi tiếp.
- Trời lạnh quá, anh định đặt lưng một chút, rồi thay đồ đi ngủ ai dè ngủ quên hồi nào không hay.
- Ô vậy! em cứ tưởng anh bị ma cắn, chứ không có chuyện gì thì thôi em về phòng.
Đợi thằng Tèo về phòng, Đông đứng dậy thay đồ đánh răng rửa mặt đi ngủ. Nhưng Đông không thể nào ngủ lại được nữa. Lòng Đông vẫn còn bồi hồi xúc động, giấc mơ quá đậm nét, dáng Huyền còn đó thướt tha, tuy gần mà lại thật xa, quá cả

tâm tay. Đông lấy hai tay ôm đầu nhức nhối. - phòng bên hình như thằng Tèo cũng bị phá giấc không ngủ lại được nên nằm nghe nhạc. Đông không ngờ lại là một bản nhạc quen thuộc của Trịnh Công Sơn: "*Tưởng rằng đã quên, chuyện tình sẽ yên. Tưởng rằng đã quên, thân đau muốn nằm...*" Đông cảm thấy người bần thần, u oải muốn đau. Không biết anh đã bị trúng gió hay là bị tâm bệnh thật rồi.

Tâm bệnh hành hạ Đông đúng một tuần lễ. Tội nghiệp thằng Tèo chạy tới chạy lui mua thuốc và cậu Ba chạy ra chạy vô thăm hỏi lo lắng. Ngày Đông hết bệnh cũng là ngày tựu trường. Từ sáng sớm Đông theo Tèo vào trường ghi danh nhập học và tìm lớp.

Thằng Tèo quen thuộc trường nên đi thoăn thoắt. Nó quả thật quen rất nhiều bạn, cứ đi một đoạn là nó gặp người quen chào hỏi. Họ cũng vội vàng đi tìm lớp

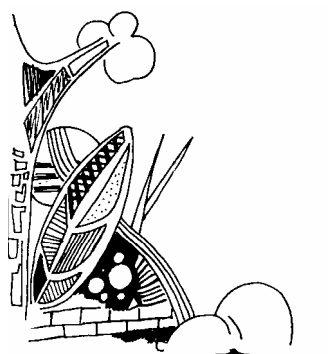
giống như anh em Đông.
Mỗi lần gặp cô bạn học nào
xinh đẹp là Tèo nheo mắt
nháy với Đông như hàm chỉ
một ý gì đó. Đông tảng lờ đi
mặc cho Tèo xã giao với
bạn. Điều trước mắt Đông
muốn là tập trung tư tưởng
vào việc học. Vết thương
lòng còn đó, Đông còn nhớ
Huyền lắm, chưa muốn quen
ai.

* * *

Thấm thoát Đông học ở
trường mới được gần một
tháng. Mấy ngày qua, Đông
bận rộn học bài thi đầu khóa.
Sau khi thi xong người thành
thoi, Đông muốn đi dạo chơi
trong vùng. Từ ngày đến
đây Đông chưa đi đâu, ngay
cả khuôn viên đại học, hồ
nước và công viên cạnh
trường. Nghĩ tới hồ nước
Đông rùng mình nhớ đến
giấc mơ đêm mới đến. Tự
nhiên Đông thấy sờ sợ, nữa
muốn đi dạo hồ nữa lại thối.
Chiều hôm ấy, Đông định
bụng rủ Tèo tới công viên
chơi thì Tèo lại mời Đông đi
dự tiệc họp mặt đầu niên
khóa của hội sinh viên trong
trường. Đông không muốn
đi nhưng Tèo năn nỉ mãi:
- Anh "sợ" gì mà không đi,
bạn em ai cũng vui lắm,
không hại anh đâu. Anh cứ
đến đó với Tèo, nếu tới đó
mà vẫn không thích thì ngồi
yên một góc cũng được.
Đàn ông chẳng lẽ đi đâu
cũng ngại?

Không muốn Tèo nhì nhằng
thách thức mãi, Đông bật
cười nhận lời đi với nó. Khi
hai anh em tới câu-lạc-bộ
sinh viên của trường thì đã
thấy có nhiều người đang
tụm năm tụm ba nói chuyện.
Ban tổ chức mượn được một
căn phòng khá rộng. Căn
phòng được trang hoàng thật
đẹp. Chung quanh phòng có
dán giấy loãn-xoăn đủ màu.
Ngay giữa trần nhà có treo
một quả tinh cầu xoay xoay.
Ánh đèn màu phản chiếu lên
quả cầu long lanh, rực-rỡ cả
căn phòng. Phía cuối phòng
là sân khấu, một dàn nhạc cụ
đã được dựng sẵn. Trước
dàn nhạc có xếp nhiều hàng
ghế cho thính giả ngồi. Gân
cửa ra vào có hai cái bàn để
nước và bánh ngọt. Đông và
Tèo vừa bước vô phòng chưa
biết làm gì thì một cô gái
chạy đến bên Tèo trách móc.
- Anh Vỹ, sao giờ này mới
đến, đợi anh lâu quá đi,
chương trình sắp bắt đầu rồi.
- A, Đại-Thảo, đến lâu rồi
hả, xin lỗi nghe. Tại anh
Đông đó, nói mãi mới chịu
đi.

Tèo trả lời bạn gái xong
quay qua giới thiệu:
- Anh Đông, đây là Diệu-
Thảo bạn gái em, bạn bè gọi

trại ra thành Đại-Thảo, nên
có biệt danh là Cỏ Đại.

- Hừ... Chào anh. - Thảo
nguyt Tèo một cái rồi chào
Đông.

- Chào! - Đông khề gật đầu
chào đáp lễ rồi im lặng.

Thảo là một cô gái trẻ, mặt
tươi tắn nhưng có vẻ nũng
nịu và nghịch ngợm.

- Ủa Thảo, Vân đâu.- Tèo
nhìn Thảo thắc mắc.

- Nó ham vui đang ở kia kia.

- Thảo đưa tay chỉ về phía
một cô gái bận áo đầm màu
kem, đang nói cười với
nhóm bạn.

- Sao em không dẫn Vân lại
đây, đã dặn rồi.

Thằng Tèo ra vẻ mờ ám vừa
hỏi thục Thảo vừa nắm tay
Đông kéo về phía Vân.

- Anh Đông lại đây em giới
thiệu cho một người.

Đông chưa kịp phản ứng thì
Thảo đã kéo Vân đến bên
Tèo. Trạc cỡ tuổi của Thảo,
Vân là một cô gái khá xinh,
ánh mắt cũng nghịch ngợm,
thoáng nhìn biết ngay là
người hoạt bát nhí nhảnh.
Vân nhìn Đông, hai mắt mở
tròn xoe dò xét. Bất đắc dĩ
Đông phải chào:

- Chào cô, tôi là Đông.

- Chào anh, tôi Vân, có nghe
Vỹ nói về anh.

- Đúng đó, anh Đông đặc
biệt lắm. Ảnh lên xứ này
"lánh nạn", giao ảnh cho Vân
đó, đừng để ảnh buồn bỏ chỗ
này đi là quê lắm.

Thằng Tèo tự nhiên buộc
miệng xen vào, mặc kệ cái
nhíu mày của Đông. Vừa lúc

ấy có tiếng người nói trên máy vi-âm. Tèo vội lấy có: - Xin lỗi tôi với Thảo có chút chuyện phải lo, hai người cứ tự nhiên nhé.

Nói xong nó nháy mắt với Vân rồi kéo tay Thảo đi thật lẹ, để Đông đứng lúng túng. Vân cũng tự nhiên mắt hết vẻ tinh nghịch. Đông bèn chỉ một dây ghế trông mời Vân ngồi. Hai người ngồi im lặng chẳng nói với nhau lời nào. Không biết Vân nghĩ gì, nhưng Đông trong lòng cảm thấy hơi khó chịu. Chẳng Tèo quỷ quái, thì ra nó ráng kéo Đông đi dự tiệc là để giới thiệu bạn gái cho Đông. Ngồi bên Vân, Đông lại nhớ đến Huyền. Huyền cũng vui tính, sống động, hoạt bát giống như các bạn của Tèo. Lòng Đông đau nhói, anh không muốn thấy khung cảnh ở đây nữa. Đèn màu, âm thanh, ban nhạc, người ta, mọi thứ ở đây đang nhắc Đông nhớ đến thành phố cũ. Đông hỏi hận đã nhận lời đến đây với Tèo. Đông ngồi với Vân khá lâu thì Tèo và Thảo quay trở lại. Vân vừa thấy Thảo liền níu áo Thảo bảo ngồi ở bên cạnh. Mặt cô bé mừng như kẻ sắp chết đuối nắm được phao. Hai cô gái ngồi thì thầm với nhau, Đông nghe tiếng được tiếng không: - Thôi tui không thích... ông cứ làm li chẳng nói... người gì nghiêm nghị quá... không vui... Ma nào chịu quen ông... - Xuyt, bồ nói nhỏ chứ...

Đông giả vờ chăm chú theo dõi chương trình đêm họp mặt như không biết gì. Anh hít nhẹ một hơi thở, mỉm cười thầm nói: "Thật là trẻ con." Đông không muốn ngồi đó nữa, giả vờ nói với Tèo: - Tôi thấy lạnh, Tèo cho mượn chia khóa ra xe lấy áo.

Bước ra khỏi phòng hội Đông thấy người khoẻ hẳn. Trời đêm sáng trắng, mùi hương hoa cỏ dịu dàng, Đông thềm đi dạo một mình. Anh thả bước đều đều trên lối đi sau phòng hội. Tiếng nhạc, tiếng người nhỏ dần. Đông vừa đi vừa nhìn hàng cây tùng trồng thẳng đứng hai bên đường. Ước gì tri giác của anh cũng cứng cáp chai đá như cây tùng. Anh sẽ không biết tình yêu là gì, sẽ không đau khổ. Đời anh sẽ sung sướng biết bao nhiêu. Mai sau anh cứ lập gia đình đại, sinh con đẻ cái, nuôi chúng lớn lên và thế là xong một kiếp người nhỏ nhoi. Mãi suy nghĩ về kiếp nhân sinh, Đông ra khỏi khuôn viên trường lúc nào không hay. Trước mặt Đông là cây

cầu bắc ngang hồ nước rộng. Đông thản nhiên bước lên cầu, không e ngại như thăm tưởng. Gió thổi nhẹ nhẹ, Đông muốn qua bên kia cầu thử một lần. Cây cầu không dài lắm, Đông chỉ đi một chút là qua tới công viên. Ánh đèn trong công viên mờ mờ,

Đông từ từ dẫm bước trên con đường sỏi trắng. Chợt Đông đứng khựng lại. Trước mặt Đông có người đang đi, một người con gái. Đông ngạc nhiên ngỡ mình hoa mắt, giờ này cô gái nào dám đi giữa công viên. Đông nhìn kỹ một lần nữa và giật mình sững sốt. Đó chính là cô gái mặt áo đầm tím nhạt anh thấy trong giấc mơ đêm nào. Đúng là cô gái đó, Đông không thể lầm lẫn được, vì dáng cô ta rất giống Huyền. Tim Đông đập thình thịch, chân anh tự nhiên bước theo người con gái. Cô gái vẫn bước đi như không biết có người theo mình. Cô đi nhẹ nhàng như lướt trên mặt đất. Đông nóng lòng muốn biết cô gái là ai nên đi nhanh hơn. Nhưng cô gái đã rẽ phải và khuất dạng sau thân một cây tùng. Sợ sẽ không bao giờ biết được cô gái là ai, Đông vội nhanh bước theo sau. Nhưng khi Đông tới bên cây tùng thì bóng cô gái không còn nữa. - chỗ này ánh đèn mờ tối, mắt khó nhìn thấy mọi vật. Nhưng Đông vẫn hy vọng còn thấy cô gái áo tím ở đâu

đó. Anh đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm. Sau hồi nhìn quanh quất anh mừng rỡ thấy cô gái đang đứng tựa nơi nhà đá ven hồ. Đông rất ngạc nhiên, khoảng cách từ cây tùng tới nhà đá khá xa và có dốc thoai thoải, sao cô gái có thể ra đó quá nhanh. Đông lần theo ngã rẽ và xuống con dốc ra nhà đá. Nhưng khi Đông ra tới nơi thì bóng cô gái đã biến mất. Đông ngỡ ngàng thất vọng, người con gái đã đi đâu? Anh mới thấy rõ cô còn đứng đó, hay là anh đã hoa mắt. Đông nhìn vào khoảng trống mênh mông của hồ nước. Lòng anh buồn vô hạn, bóng cô gái đó chính là Huyền.

Đông ngồi bệt xuống sàn xi-măng, người anh như lên cơn sốt, miệng nói lầm bầm: "Đó chính là Huyền. Đó chính là Huyền."

Lúc Đông về đến phòng hội thì tất cả đã dọn dẹp xong, chỉ còn một vài người chuẩn bị đi về. Tèo và Thảo đã tất tả tìm Đông khắp nơi. Vừa thấy Đông lui thủ đi về, Tèo chạy lại hỏi rối rít:

- Anh đi đâu dữ vậy, tụi em tìm hoài không ra. Từ bãi đậu xe vô đây, tụi em tới lui mấy lần mà không thấy anh. Anh đi đâu vậy?

- ...

- Thôi mình về đi Vỹ, khuya lắm rồi. - Thảo lên tiếng thúc giục bạn. Tèo thôi không hỏi nữa, cả ba im lặng ra xe về nhà.

Sau đêm họp mặt, người Đông lên cơn sốt thật. Đầu

óc Đông chẳng còn tập trung học hành được nữa. Anh như người mất hồn, chỉ ngồi một chỗ trong phòng. Thằng Tèo thấy lạ cố gặng hỏi Đông. Đông kê cho Tèo nghe chuyện anh gặp Huyền trong công viên. Nhưng Tèo không tin, nó cho là Đông quá thất tình nên bị ảo tưởng mơ thấy bóng Huyền. Nó khuyên Đông bình tĩnh nhưng anh vẫn như người mất hồn. Cuối cùng Tèo mách cậu Ba. Ông lo lắng tìm cách liên lạc bà Năm để bà lo liệu.

* * *

Hai ngày qua trời đổ mưa, Đông không đi học. Hình bóng cô gái áo tím cứ ám ảnh Đông. Anh vẫn cho đó là Huyền. Nhìn mưa rơi, Đông nghĩ tới ngôi nhà đá. Đông muốn ra đó một lần nữa hy vọng tìm được Huyền. Đợi buổi chiều trời tạnh mưa, Đông khoác áo ấm, âm thầm đi ra công viên. Đông đi trở lại con đường cũ, dáng anh lui thủ như người không hồn. Cây cầu đã xuất hiện trước mắt, im lìm lạnh ngắt. Đông dừng lại một chút rồi như bị thôi miên từ từ bước lên cầu, đi qua bờ bên kia. Lần này gió từ hồ thổi mạnh, nước mưa đọng ở thành cầu rơi xuống mặt hồ tan loãng vào mênh mông. Tóc của Đông bay lòa xòa

trước trán. Tiếng gió rít mạnh xoáy vào tai. Đột nhiên người Đông tê tái, tâm trí và cảm giác mất hết. Đông không biết lạnh là gì và cũng không nhớ mình ra đây để làm gì nữa. Trước mắt Đông bây giờ là con đường sỏi trắng vắng tanh, uốn ngoằn ngoèo vào sâu bên trong công viên tối tăm. Bước chân Đông dẫm lên sỏi lạo xạo, âm thanh khô khan. Ánh mắt Đông hướng thẳng về phía trước, chẳng có bóng người nào trong công viên.

Đông tiếp tục đi ra tới nhà đá ven hồ, đứng dựa người vào thành lan can. Anh nhìn xuống mặt hồ thật lâu như muốn nhìn vào tận đáy lòng mình. Nhưng anh chỉ thấy bóng anh lung linh nhấp nhô theo làn sóng nước. Cuộc đời này cô đơn buồn quá, lòng Đông xúc động mạnh. Đông lấy hai tay ôm đầu như nhức nhối. Bao ngày tháng qua anh cố gắng sống lại cuộc đời bình thường, nhưng anh đã thất bại. Bóng ma tình yêu cứ đeo đuổi dày vò anh. Đông vẫn nhìn xuống mặt hồ nước. Bóng anh vẫn gọi lời cuốn. Đông rướn người qua thành lan can...

- Này anh, chớ nên làm vậy! Thịnh linh có tiếng người nói sau lưng, Đông giật mình quay người lại. Và anh sững sờ thấy cô gái mặt chiếc áo tím đang đứng trước mặt mình.

Đúng là cô gái áo tím nhưng cô ta không phải là Huyền.

Không tin vào mắt mình, Đông chớp mắt hai ba lần nhìn cô gái thật kỹ. Đông không nằm mơ, cô ta không phải là Huyền mà anh hằng nhung nhớ. Cô gái này anh chưa gặp mặt bao giờ. Cô khác Huyền xa lắm. Đôi mắt của cô đẹp u-buồn tha thiết, và có vẻ van nài chứ không thách thức như mắt Huyền. Đôi môi cô xinh xinh nhỏ nhắn chứ không đậm mê hờ hững như môi Huyền. Tóc của cô đen nhánh bay xỏa trên bờ vai. Cô đẹp dịu dàng, dáng vẻ huyền bí như các cô gái trong truyện liêu trai. Chỉ có điều là sắc mặt của cô hơi xanh xao. Sự có mặt bất ngờ của cô gái khiến Đông bình tĩnh trở lại. Anh có cảm giác như là mình vừa nhảy xuống vực thẳm mà có một bàn tay nắm kéo ngược trở lại. Và người con gái này là ân nhân của anh. Đông ấp úng vừa trả lời vừa hỏi cô gái.

- Không... tôi không làm gì cả... Cô là ai?

- Tôi tên Hoài-Hương...

- Sao cô lại ở đây vào giờ này...?

- Tôi ở gần đây, thường ra đây đi dạo... còn anh?- Cô gái áo tím tròn xoe đôi mắt nhìn thẳng Đông như muốn xoi thấu lòng anh.

- Tôi cũng đi dạo... - Đông trả lời ngượng ngập.

- Thật chứ?... Hình như anh có ý định...? Có phải anh đang buồn vì tình, anh đang chán đời?

-...

Đông im lặng không trả lời. Lòng anh xúc động mạnh. Sao cô gái này có thể nhìn thấu lòng anh. Tự nhiên Đông thấy có một chút thông cảm thân mật nào đó vừa đến với hai người.

- Tại sao cô hỏi tôi những điều này chứ...

- À, đừng xúc động. Tôi cũng từng có tâm trạng nên tôi hiểu...

Cô gái vội xua tay như phân trần. Và không nhìn Đông nữa, cô từ từ tiến đến dựa vào lan can nhìn ra hồ nước. Cô thở dài nói tiếp, tiếng nói thật nhỏ mơn hờ:

- Tôi gì phải làm vậy. Tôi cũng đã làm thế nhưng không giải quyết được gì. Anh tin tôi, những gì đã qua hãy để cho nó qua đi...

Lòng Đông tự nhiên mềm xuống, bao đau khổ tích lũy trong lòng như muốn tuôn ra. Đông không còn ngần ngại cô gái lạ mặt nữa và anh nói ra cái ý nghĩ của mình:

- Tôi thật sự không thể quên được một người... tôi nghĩ rằng nếu mình buông xuôi tay và nhắm mắt vĩnh viễn thì mình sẽ không còn nhớ dĩ vãng nữa. Đó là cách hay nhất để quên đi một cuộc tình thất bại, để không còn đau khổ mỗi khi nhớ đến người đã xa cách mình...

- Tôi cũng từng nghĩ như anh... nhưng sự thật không đúng như vậy... Và lại trên đời còn nhiều chuyện đáng buồn hơn thế nữa?

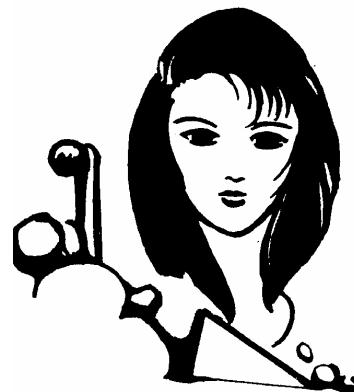
Nói tới đó tự nhiên cô gái ngưng lại. Câu nói nữa

chùng của cô khiến Đông càng thắc mắc thêm về người con gái. Tối phiên anh tò mò hỏi:

- Cô nói như vậy nghĩa là sao? Theo cô thì sự thật là như thế nào?

Cô gái im lặng một chút rồi nói tiếp:

- Anh có bao giờ biết được tâm trạng của một người bị bệnh nặng và ngỡ rằng mình sắp chết chưa. Mấy năm về trước tôi đã bị bệnh một lần rất nặng, phải vô nhà thương điều trị. Bác sĩ nói tôi bị bệnh thần kinh não bộ có thể bị bán thân bất toại hay là ra đi bất cứ lúc nào. Trước khi bị bệnh tôi có một người bạn trai. Chúng tôi quen nhau rất thân tình từ khi còn nhỏ. Khi lớn lên cùng học chung trường đại học, chúng tôi thường ở bên nhau, săn sóc cho nhau. Ngày đó tôi cứ nghĩ rằng sẽ không có gì ngăn cản được tình yêu của chúng tôi. Tôi thương anh ấy vô cùng và nghĩ rằng anh ấy cũng thương tôi. Chỉ chờ ngày ra trường là chúng tôi sẽ lập gia đình với nhau. Nhưng không ngờ như đã nói tôi ngã bệnh. Khi vô nhà thương, ban đầu anh ấy

thường ghé thăm và chăm sóc cho tôi. Nhưng sau đó... Cô gái chợt ngưng nói, buông tiếng thở dài. Tiếng gió từ hồ thổi lên âm thanh nghe rít, thật buồn nảo. Nhưng Đông đang nóng lòng nghe tiếp câu chuyện. Anh hỏi:

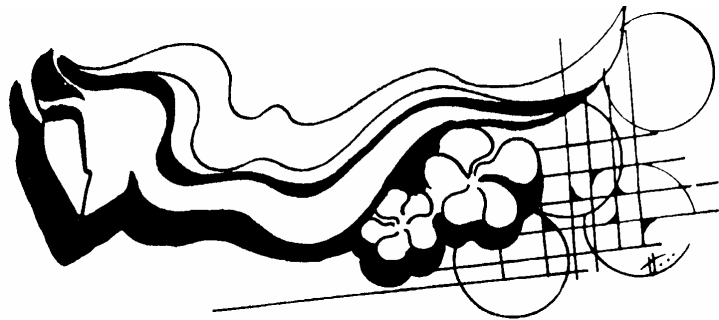
- Nhưng sau đó thì sao? Hình như cô gái cô nuốt đi giòng lệ nói tiếp:
- Nhưng sau đó khi nghe bác sĩ nói rằng tôi có thể bị bán thân bất toại thì sự viếng thăm của anh ấy lơ lửng và rồi ngưng hẳn. Chỉ còn ba mẹ tôi lo lắng mỗi ngày. Lúc đó tôi buồn vô hạn. Nhưng chẳng hề oán trách anh ấy vì nghĩ rằng anh ấy bận học. Tôi vẫn nằm ở nhà thương chờ đợi cái chết. Nếu không chết thì cũng thành người tật nguyền suốt đời. Bao nhiêu hy vọng mơ ước xây đắp cuộc đời với anh ấy đã tan tành. Tôi thật chán nản cho số phận và muốn buông xuôi tất cả. Nhưng khi tôi đã sẵn sàng mặc cho số phận thì bác sĩ bảo rằng cô y tá lo cho tôi đã sơ ý đảo lộn hồ sơ bệnh của tôi với của người khác đồng bệnh. Chứng bệnh của tôi thật ra chỉ vừa mới chớm. Họ có thể chữa được, chỉ sau một thời gian là sức khoẻ bình phục trở lại. Sau khi nghe được tin này, tôi mừng như là đã chết đi mà được cứu sống lại. Tôi mau chóng hồi phục và mong đợi từng ngày về. Tôi không muốn ai thông báo cho anh ấy tin này

cả, vì muốn dành cho anh ấy một sự ngạc nhiên mừng rỡ. Rồi cuối cùng tôi cũng xuất viện và được đi học trở lại. Sau khi ra khỏi nhà thương tôi liền chạy đi tìm anh ấy, nhưng không ngờ...

- Không ngờ chuyện gì? - Đông vội hỏi sau tiếng thở dài của cô gái.

- Không ngờ tôi biết được rằng trong khi tôi nằm bệnh viện thì anh ấy đã cùng với cô bạn của tôi đã trở nên thân thiết với nhau. Anh ấy không còn thương yêu tôi nữa. Khi biết chuyện, tôi buồn khổ vô cùng. Nhưng

run đôi vai, không biết vì khóc hay lạnh. Đông cởi cái áo khoác của mình đưa cho cô gái mặc. Cô gái không từ chối. Sau khi nghe chuyện của cô gái, nỗi buồn của Đông tự nhiên vơi bớt. Anh thấy thương tâm cho cô gái áo tím trước mắt. Cô gái nói đúng, đời còn nhiều thứ đáng buồn hơn chuyện tình của anh. So với chuyện của cô gái thì chuyện buồn của anh nào có thấm gì. Anh thấy hồ thẹn trong lòng, con người của anh lãng mạn quá chỉ tự làm khổ cho mình mà thôi. Gió hú lên từng cơn, những

tôi không hề oán trách anh ấy và cô bạn của tôi. Tôi chỉ tự than trách duyên phận tôi không may mắn. Tôi tự trách mình rồi tôi buồn. Sự buồn khổ làm tôi héo mòn tư tưởng không còn chú tâm học được nữa. Và kết quả là căn bệnh thần kinh não bộ của tôi tái phát. Lần này căn bệnh phát triển thật nhanh như nước vỡ bờ. Gia đình đem tôi vô bệnh viện nhưng bác sĩ bó tay. Lúc đó tôi không muốn sống nữa, tôi thật sự tuyệt vọng. Và tôi đi tìm cái chết...

Gió từ hồ đột nhiên thổi mạnh hơn nữa. Cô gái run

cây tùng và liễu bị gió cuốn vấp vấp qua lại. Đông vội nói với cô gái:

- Có lẽ trời sắp mưa, mình về thôi.

Đông và cô gái ra khỏi nhà đá và từ từ thả bước theo con đường sỏi trắng ra khỏi công viên. Vài giọt mưa lộp độp theo bước chân hai người.

Chợt cô gái nói tiếp:

- Anh biết không, cuộc đời này đáng sống lắm. Anh hãy nhìn quanh nơi đây, cây cỏ, hoa lá, trời mây... Nếu mình biết thương thức thì mỗi một sự thay đổi của trời đất là một phép màu. Chuyện tình của anh, cứ hãy xem nó là một sự thay đổi tự nhiên

trong vũ trụ này. Như là cây mùa thu trút lá. Khi cây trụi hết lá đâu có nghĩa là cây sẽ chết. Tới mùa xuân cành sẽ trở mầm, lá hoa sẽ nở. Trải qua bao mùa cây vẫn vươn mình sống, làm đẹp thiên nhiên. Mình cũng vậy. Chớ để bất cứ chuyện buồn nào làm héo mòn chúng ta. Anh hãy tin tôi, nhắm mắt xuôi tay không phải là cách giải quyết vẹn toàn...

Đông gật đầu đồng ý. Tại sao anh không nghĩ ra điều này sớm hơn để khỏi đau khổ. Nhất định từ ngày mai anh sẽ sống cuộc sống tự tin. Cho dù đời có gian nan, sóng gió, anh cũng sẽ không chùng lòng. Tự hứa như vậy xong Đông quay qua nhìn cô gái. Cô vẫn bước đi, mắt nhìn về phía trước. Nhìn nghiêng cô ta có dáng buồn buồn bí mật. Tóc cô dài, gió thổi tung bay về phía sau đẹp lạ lùng. Đông định hỏi cô ta ở đâu thì đột nhiên mưa nặng hạt và nhiều hơn.

Sợ bị ướt hai người vội chạy nhanh ra cổng. Tới cổng cô gái chỉ tay hướng trái về phía khu đất có bức tường vây quanh nói rằng cô cư ngụ ở

trong đó. Hai người chia tay. Đông cũng vội chạy nhanh về trường lấy xe đi về nhà dưới cơn mưa tầm tã.

Về đến nhà Đông vui vẻ hẳn lại, không còn u-sầu như trước nữa. Tối hôm ấy Đông dùng cơm với gia đình chú Ba, nói chuyện rất thoải mái tinh tảo. Sau bữa tối Đông về căn phòng của mình. Mặc dầu cũng chỉ là một mình trong căn phòng, nhưng hôm nay Đông không còn thấy trống vắng cô đơn như ngày đầu mới đến nữa. Anh cảm thấy như là mình vừa có một người bạn thân. Giữa anh và cô gái áo tím dường như đã có sự cảm thông từ lâu lắm. Lòng anh nao nao, anh cố gắng ngủ mà không thể nào chợp mắt được. Hình ảnh cô gái áo tím và cuộc đối thoại ban chiều còn vương vấn trong đầu. Tự nhiên anh muốn gặp cô gái một lần nữa. Để làm gì? Đông chưa muốn tượng ra được lý do rõ ràng, chỉ biết rằng anh muốn gặp cô một lần để cảm ơn. Nhớ những lời nói của cô mà anh thấy lại hy vọng đời sống. Đông chợt mừng rỡ, anh vừa nhớ ra cô gái áo tím còn giữ của anh chiếc áo khoác. Chiếc áo là cơ hội cho anh đi tìm cô gái.

Trưa hôm sau, Đông trở lại công viên tìm về khu đất có bức tường vây quanh mà cô gái áo tím đã chỉ. Đông đi dọc theo bức tường tìm cổng vào. Khu đất rất rộng nên bức tường khá dài. Anh phải

đi vòng ra con lộ phía bên hông mới thấy một cái cổng to lớn. Nhìn cái cổng Đông rất ngạc nhiên vì đó không phải là cổng tư gia. Đông đưa mắt nhìn chung quanh nhưng chẳng thấy có khu gia cư nào khác. Sau một hồi lưỡng lự Đông mạnh dạn đẩy cổng bước vào. Đằng sau cổng là một lối đi dẫn vào một căn nhà xây rất lớn. Hai bên lối là hai hàng cây tùng trồng rất khít nhau. Đông đi thẳng tới cửa căn nhà đó và bấm chuông tìm người hỏi. Sau một lúc im lặng khá lâu có một ông cụ ra mở cửa. Đông bèn hỏi ông đây có phải là nhà của cô gái tên "Hoài Hương" không.

Nhưng ông cụ rất ngạc nhiên không hiểu Đông muốn tìm ai. Ông không biết Hoài Hương là ai cả. Ông nói đây chỉ là nhà quản mà ông là quản gia được mướn ở đây để trông coi. Đông ngỡ ngàng không tin lời ông cụ nói. Rõ ràng tối qua trước khi chia tay cô gái áo tím đã chỉ và nói rằng cô ở trong này. Thật không thể nào như vậy, Đông cố gắng hỏi một lần cuối, hy vọng ông cụ biết chút ít gì về cô gái. Nghĩ vậy Đông bèn tả dáng người, khuôn mặt và tuổi tác của cô gái cho ông cụ nghe. Không ngờ sau khi nghe Đông miêu tả tường tận về cô gái thì ông

cụ rất đỗi ngạc nhiên và buột miệng nói lớn:

- À, tôi nhớ ra rồi! Thì ra cậu tìm cô gái đã chết cách đây hai năm bên bờ hồ công viên. Cô gái đó khi chết đã mặc chiếc áo đầm tím. Ngày đó tôi đang tỉa bông hoa trong vườn thì nghe tiếng ồn ào của một nhóm người. Họ khiêng xác cô ta vào trong này nói rằng cô ta tự tử ở cái hồ gần đây và chết đã hai ngày. Sau đó thân nhân của cô có đến, họ đồng ý chôn cất cô tại nghĩa địa này, sau khu vườn kia. Nhưng tôi không nhớ tên của cô ấy. Để tôi dẫn cậu đến ngôi mộ của cô ta.

Ông cụ rất hiền từ và tử tế, tuy vậy Đông vẫn chưa tin ông ta. Anh vẫn nghĩ là ông cụ đã nhớ lộn hay là đang nói về một người nào khác. Nhưng Đông vẫn theo ông cụ đi ra ngôi mộ. Sau một lúc quanh co Đông đến trước một ngôi mộ có bia trắng nhỏ. Và Đông ngạc nhiên đến sững sờ, trên bia ngôi mộ đề:

*"Nguyễn thị Hoài Hương
Sinh ngày _ tháng _ năm _
Mất ngày _ tháng _ năm _
Con yêu quý, hãy yên nghỉ
giác ngàn thu."*

Và khoác hững hờ trên mộ là chiếc áo của Đông, vẫn còn đầm ướt nước mưa đêm qua.

D.H.

Yêu Thương

(Diệu Thanh)

Không biết vì sao tôi yêu em?
Vì sao thương nhớ đã bao đêm?
Vì sao nói mãi mà chưa hết?
Nói mãi cho mình yêu nhớ thêm.

Có phải mùa xuân trong mắt đen?
Hay là trong tóc tằm hương đêm?
Hơi thơm em thổi, môi em ướt,
Nửa nụ hôn đầu anh chẳng quên...

Áo em có phải vườn xuân biếc
Ước nắng hồng lên nhún nhẩy cười?
Hay là sóng biển chiều ly biệt?
Thương tàu viễn xứ núi mây trôi?

Anh sợ nắng vàng phai áo trắng
Sợ sao xanh lục mắt em sầu
Vuốt mềm lưng nhỏ bàn tay gió
Anh ngẩn ngơ tìm tóc vương đầu...

Thương nhớ hơn ngàn mây áp núi,
Hơn thuyền ru bóng giữa dòng sông.
Em ơi, núi lở sông bồi hết,
Chỉ có tình anh em biết không?

